

SCÂNTEI GALBENE

pagina tineretului

Nr 8, decembrie 2018

(supliment PLUMB)

TINERII ȘI CENTENARUL MARI UNIRI

Suntem în An Centenar și viața culturală a țării este efervescentă, cu excepția televiziunilor și a unor posturi de radio, care par „că nici usturoi nu au mâncat, nici gura nu le miroase”. Într-un an în care tocmai mass-media trebuia să fie vectorul de imagine și promovare a ceea ce au însemnat evenimentele din anul 1918, care au dus la realizarea pentru prima dată a statului unitar român, s-a dovedit un factor destul de puțin implicat în realizarea acestui deziderat. Din păcate, nici programa învățământului preuniversitar nu este una de adâncime ca legătură cu istoria acestui neam, cu eroii săi, cu cei care de-a lungul veacurilor au ținut la înălțime flacăra neatârării neamului și a românismului în toate provinciile vechii Dacii. Elevii și studenții sunt cei care ar trebui să cunoască istoria acestui popor pentru ca la vârsta marilor decizii să nu repete greșelilor înaintașilor. „Istoria își bate joc de cei care nu o cunosc, repetându-se”, spunea Nicolae Iorga. Tot el ne învață că „un popor care nu-și cunoaște istoria e ca un copil care nu-și cunoaște

Foto: Carmen Isop

părinții”. Există riscul ca la modul cum este reflectată și prezentată istoria neamului nostru în manualele școlare acești tineri de astăzi să fie orfani de patria de mâine. Este totuși încurajator faptul că în foarte multe unități de învățământ, profesori cu suflet de adevărați români organizează manifestări dedicate diferitelor momente care au marcat istoria neamului nostru. Cinste lor! Copiii sau adolescenții cu sufletul deschis ca o floare spre soarele dimineții absorb cu nesaț roua spiritualității românești, a manifestării lui culturale și artistice. Și autoritățile publice locale și județene s-au implicat sau se implică în promovarea valorilor tradiționale și etnofolclorice, prin susținere financiară în condițiile legii, pentru proiecte viabile dedicate evenimentelor legate de sărbătorirea Centenarului. Sunt de asemenea proiecte privind asocierea dintre instituții de cultură și unități de învățământ preuniversitar privind organizarea de manifestări dedicate marelui eveniment. Este un semnal bun că cei care fac educația tinerei generații doresc să inoculeze în conștiința acestora adevărul și respectul pentru evenimente care au jalonat dezvoltarea politică și culturală a țării noastre. Poate cel mai încurajator aspect este cel legat de disponibilitatea tinerilor de a se implica în astfel de evenimente și o fac cu tot sufletul, conștienți că fără rădăcini puternice ancorate în aluatul spiritual al poporului în sânul căruia s-au născut riscă să se usuce la primul strănut mai puternic al soarelui străinătății.

Atât timp cât mai avem astfel de tineri în școlile și liceele noastre și profesori conștienți de menirea lor de a pregăti tinerele generații în dragostea de țară, de neam, în credința strămoșească prin cunoașterea istoriei, tradițiilor, miturilor, într-un cuvânt a tot ceea ce ne dă identitate și perenitate într-o lume în continuă schimbare și globalizare neomarxistă, nu-i totul pierdut. Mai avem o șansă să rezistăm la orice presiune cultural-nihilistă și de a rămâne un neam unit pentru viitorul de mâine, într-o Europă care se vrea să fie CE?

REDACTIA

Ana-Maria Gibu

în fiecare noiembrie

se desface gândul
în cuvinte
pentru tine
ținându-se de mâini
îngenunchează
cu începutul spre răsărit
în ruga lor cheamă litere
potrivite

copacii și-au lăsat inimile deschise
gata să le adopte
hrănite cu dulceața trimisă
de pământ
adorm legănate
de frunza necăzută încă

în vis îmi cer
să închei

peste tăceri și umbre
se așterne
urarea mea

să fie numai verde

are timpul chei pentru orice lacăt

după poarta dintre mine și
restul
se plimbau niște umbre...

zgomotul pașilor
deviați de adieri
care străbat privirea
mă fac să tresar
amintindu-mi de nopțile
când nu puteam să dorm

știau că pot
să revăd de la început
pornirea
regăsindu-mă la startul
jocului de a fi
admiram acel răsărit de-atunci
printre stropii unei ploii grabite

valuri albastrii
mută inima din loc
sugrumă fiecare suspin
al izvorului cald
de sub genele mirate

vor să intre
cu un zâmbet lacătul cade

ce-ai fost și ce-am ajuns

te-am agățat cu tot cu năpastă
de coarnele cerbului
printre care aleargă vântul
mergi până te va striga
întunericul

să faci din umbre
desperecheate
bobi de lumină
să fii cuminte
frumos
letal

precum arma veche a unei
femei fricoase

stau rezemată de spatele tău
ca într-o poveste cu prințese
răpite

nu privi afară
în jur totul e-n flăcări
ascunde-te în negru ochilor tăi
până când soarele va apune
și luna va arunca voalul
peste pădure mistuindu-te
odată cu ultima frunză răsucită
de foc

dacă-mi va fi frică
mă învelesc într-un basm șoptit
de stele
cine știe
poate mă transform și eu
... în altul

eroare

am răsfățat un vis prea mult
drept răsplată
înainte să adoarmă
a ascuns lumina
în umbre necunoscute

am găsit-o dincolo de pietre
pe o coastă înverzită
la taifas cu grâul
o sfințeau brazde
răsucite în fereastra pământului
cu rănila la vedere

mă doare durerea lor
din zbaterea privirii
tăiată felii

când corbi despeniți rupeau
carnea însetată
din aburi împlețiți
urca mirarea
ca o curgere de vise

zorii m-au aruncat afară din
noapte
cuprind o altă zi

doar tu

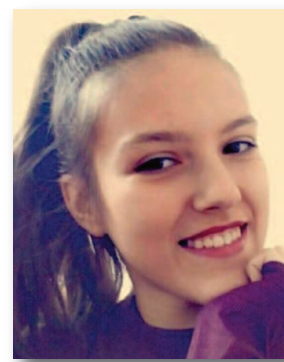
dacă nu te-aș avea imprimat
în fiecare celulă
te-aș face mic
mic
atât cât să poți ajunge în inima
mea
prin una din artere
am acolo patru cămăruțe
mai tot timpul libere
te cazez în regim permanent
în cea mai mare dintre ele
ai putea să-mi ascuți plămânii
cum plâng
ai putea să le citești povești
noaptea când nu au somn

să nu te sperii
inima este precum o trambulină
tremură
saltă nu de frică
de așteptare
uneori bate dureros de încet
alteori se grăbește înfricoșător
repar-o
adu cu tine liniște
dragoste
mângâiere
surâs

doar tu poți

Iustina Petrescu

elevă,
Colegiul Național de Artă,
„George Apostu”, Bacău

Dacă ai pleca...

Dacă ai pleca,
Și ochii tăi ar dispărea în zări necunoscute,
Gânduri amare m-ar bătui pierdute,
Pe alea timpului trecut,
Pe drumul de la care nu te-ai abătut.

Dacă ai pleca,
Și pașii tăi ar răsună în întuneric,
Șoptite glasuri m-ar conduce într-un vis feeric
În care tu și eu am merge ținându-ne de mână,
Pe calea care duce către lună.

Dacă ai pleca,
Fără să-mi dai o-mbrățișare,
Aș mângâia în amintirea mea o floare
Și aș picta pe inima-mi un mit,
O amprentă a frumosului tău chip.

Copilăria...

O stea căzătoare,
O clipă de uitare,
Un zbor de petale
Și-o rază în cale.

E jocul tuturor,
Un vis înșelător.
Căci tot ce-a mai rămas
E să faci primul pas.

Și să-ți aduci aminte
De urma unui sărut,
Pe-al vieții obraz, tribut,
Copilăria...

Caleidoscop

Pe aleile de ceață cuprinse,
Printre clipe de uitare atinse,
Trec oameni, privind nepăsători
La povești scrise pe inimi cu flori.

Stropi de speranță picură-n zadar
Peste vise arse, plângând cu amar,
Dar nimeni nu vede și nimeni nu știe :
Dragostea deșartă se pierde pe vecie...

Cioburi de stele se-aștern azi pe drum,
Oglindind părăsite amintiri și fum.
Căci cine a spart clepsidra iubirii?
E cel ce-a sădit gândul despărțirii.

Blestemul vieții

În clepsidra timpului,
Un veșnic prizonier
A obosit să lupte...

Pe-mbătrânita-i față,
De veacuri înăsprită,
Sub genele-i cărunte,
Doi ochi...spun o poveste.

E condamnat pe veci,
Nenorocit și totuși,
Speranța nu-i deșartă
Într-un miraj al vieții.

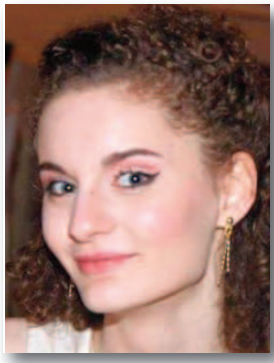
Căci toți suntem aievea,
Dar nu prezenți în lume,
Ci osândiți în taină
De timp și de renume...

1 Martie

Verde crud, verde crud
Șoapte se aud sub dud.
Licăriri de aur răspândești,
Ziua s-o întinerești.

Pe barba albelor fantame,
Se profilează astăzi basme.
Zbor de tăciune și nisip uscat
Pe boltă-aleargă neîncetat.

Și de-ai zărit un gând fugar,
Pășind în mintea ta ștregar,
Înseamnă că Zefirul blând
Te-a dus pe aripi fremătând
Spre măștișor de lacrimă
curgând.

Teodora Georgia Puui

Colegiul Național
"Vasile Alecsandri" Bacău
Profesor coordonator: Ignat Irina

Scrisoare deschisă către un stejar

Dragă stejarule,

Unii mă critică pentru că-ți scriu. Zic că nu ești Moș Crăciun și că nu am de ce să-ți scriu. Dar eu nu o fac pentru aceasta, ci pentru a-ți cere niște explicații, dar și niște răspunsuri pentru tot ce va urma.

În primul rând, tu ești mereu schimbător. Cum faci asta? Ești cumva magician? Probabil că nu. Probabil e un lucru nativ din partea ta. Să continuăm, zic. Sper să nu ți se pară întrebarea aceasta prea intimă, dar, stejarule, tu ai vene? Nu râde. Este una dintre cele mai importante întrebări din scrisoare. Așadar, eu cred că ai vene, ca noi, oamenii. Numai că la tine se numesc rădăcini. Așa-i? Sunt atât de groase... Când am fost într-o tabără m-am împiedicat de o rădăcină de-a unui frate de-al tău. Dar mari mai erau!... Sper că nu l-a durut. Îmi cer scuze, nu a fost cu intenție. Dar mari mai erau „vene” lui...

Stejarule, venele tale se continuă cu un corp suplu. Pardon, trunchi. Mă raportează mereu la, stii tu, oameni... Apoi, trunchiul tău are o culoare maronie, ciocolatie. Așa că, spune-mi, tu ești bronzat sau ești negru din naștere? Te rog, nu mă ține în suspans. Să-mi scrii cât poți de repede!

Mulțumesc, stejarule, dar să nu crezi că ai scăpat. De felul meu sunt curioasă, așa că mai lămurește-mă cu încă ceva: inima ta este în căsuța veritei? Sună penibil, știu, dar inima ta este în scorbura ei? Probabil că nu, deoarece nu ar lăsa bietul animăluț să doarmă... Ar bate neîncetat, neîncetat...

Sigur râzi copios, citind aceste rânduri, dar eu

vorbesc cât se poate de serios. Serios este și faptul că îmi place părul tău... Da, părul tău! Mai ales vara când are o culoare nemaipomenită. Primăvara e cam neîngrijit. Măcar iarna îți pui un batic alb și pufos și nu ți se vede calviția. Dar primăvara de ce nu o faci? Dar toamna? Și, mai spune-mi un lucru: cum te înțelegi cu morocănosul vânt? Dar cu ploaia? Știu că

s-a certat într-o zi un alt frate de-al tău cu ei și a ieșit vai și amar de capul lui. Pe tine te mângâie vântul, iar ploaia te răcorește, dar pe el l-a doborât nemiloasa furtună. Săracul... Chiar ți pare rău pentru el. Însă bine că pe voi va alintă soarele cu razele lui blânde și calde. Uneori mă întreb dacă nu a-ți intra, fără soare, în depresie. Aveți și voi problemele voastre, nu-i așa? Stresul e boala secolului. Tu ai simțit-o vreodata pe lemnul tău?

Apropo, sunt tare curioasă ce răspuns ai să-mi dai aici, întrucât am auzit că te-ai îndrăgostit de parfumul unei brândușe crescută lângă tine. Așa este, sau nu, stejarule? Nebunule... E prea mică pentru tine...

Și o ultimă întrebare, căci eu sunt revoltată de această „problemă”: Stejarule, ce ai făcut tu pentru nemurire? Cum de trăiești atât de mult? Spune-mi, stejarule, te rog eu mult!...

Cu prietenie,
O fată de 14 ani care îți este recunoscătoare
pentru... oxigen.

Ivancea Mihnea Cătălin

Creația, un sacrificiu

Acum înțeleg. Înțeleg de ce natura se chinuie să-și aștearnă sensibilitatea sufletească asupra tărâmului omenesc. Adevărata frică a omenirii nu este între oameni, este războiul între frumusețea artistică a naturii și standardele frumuseții contemporane. Orașul lui Bacovia se scufundă în propriile păcate și în inestimele tușite de mașinile înecate în nemulțumirea și aglomerarea eternă a traficului zilnic. În concluzie, prin creația masinilor ne sacrificăm buna dispoziție, prin telefoane ne sacrificăm productivitatea, iar prin tehnologia modernă ne sacrificăm frumusețea naturii de odinioară, chiar și a sufletului. Printr-un gemuleț al educației se zărește dezinteresul elevilor. Într-o zi, chiar și al meu.

Paginile unei ramuri

Ramuri. Întregi, rupte, se apleacă durerii timpului ce se depune sub scoarță, lacrimă cu lacrimă...gheață. Durerea timpului ofilește inocența fertilității pământului. Pe colțurile blocurilor, durerea întinerește. Durerea timpului întinerește... pe colțurile sufletului. Toate, sub ochiul neatins al martorului. Sub nori...sub ochi. Sub un ochi de cititor se întinde de o sută de ori liniștea, dintre care o singură liniște a sufletului. O mansardă a amintirilor și a...liniștei, unde în final timpul nu lovește ci atinge, ca un fior al timidității ce vorbește-ntruna. Pozele vorbesc, sub comoția uitată a timpului. Candelabru vorbește, sub lumina flăcărilor speranței. Lemnul își varsă vocea, din ce în ce mai tare din o șoaptă într-un strigăt al războiului, războiului cu el însuși... A intrat, iar lemnul rămâne fără corzi, chiar dacă acum sunt atinse nu de durere, ci de degete artistice. Și s-au rupt. S-au rupt când se așază în amintiri și poluează Oceanul de aer cu particule de praf. Își întinde ușor brațul ce sub bumbacul sacoului ascunde lupte cu viața. Dar degetele, ce mișcă valurile de piele, ce atârnă, ridică ușor o carte, subțire. O ridică omul, bucuros că încă există o conexiune între mână și braț. Urmărindu-și cu privirea coperta, privirea îngheață, dar nu la copertă, iar cartea rămâne scufundată în aer. Bărbații își ridică capul la suprafață, orbit de soare, orbit de realitate. Se scufundă din nou în abis, cu același gând: „Oglinzile mint.” La fel ca amintirile sale, paginile încet, încet, sunt amestecate de tăcerea tăcută a timpului. Doar acum a fost puțin gălăgioasă. Iar timpul tace în perspectiva unor lentile. Timpul tace în prezența gălăgiei foșnetului unei pagini ...

Aici, soarele nu mai bate așa de tare.

Mâinile mele obosite îmi susțin greutatea capului și a gândurilor. Cu privirea melancolică străpung numerele imprimate pe tablă. Nu scriu, nu fac nimic. Doar străpung cu privirea tabla. Simt că o pot crăpa în două, până la lemnul ce o încălzește. Dar ceva bate în geam...și privesc moartea lentă și chinuită a fulgilor ce se leagănă în suflarea aspră a naturii, care scutură neaua aliniată peste crengile și frunzele nemuritoare ale brazilor.

-Mă acuzați!

Mă ridic, trăgându-mi geaca peste umeri și fularul până la gene.

-Da? Își ridică profesoara ochelarii cu buricul degetelor tremurânde.

Dar închid deja ușa după mine. Alergând pe holurile scolii, mi-am înfundat ghetetele în zăpada din curtea școlii, încolțită de brazi. Și în față, pădurea albă a creației. Copaci niși de ani și gânduri, decizii și sacrificii. Toate, pentru creație. Alerg, cuprins de emoție, dar mă izbesc de zidul invizibil al realității. Întins la pământ, îmi împung ușor nasul al cărui sânge se răspândește peste zăpadă.

-Ce faci? strigă pădurea. Nu ești pregătit, nu este rândul tău. Unde îți sunt timpul și sacrificiile? Trezește-te! țipă profesoara, împădurită, de fapt, de supărare, în mijlocul clasei.

Soarele arzător nu ajunge la fundul oceanului. Aici, iarba crescută până peste urechi, cu fire ascuțite, este protectorul inocenței fertilității. Aici, cei aplecați se apleacă naturii, iar natura le pocnește visele în succes. Aici, singurul lucru ce străpunge iarba sunt piciorușele de copil. Iarba nu e doar plapuma inocenței fertilității, ci și a inocenței. Aici, atingerea și suflarea unui fior pe șira spinării nu e a durerii, ci a copilăriei. Singurul lucru ce vorbește nici măcar nu e lucru. E primul capitol. E primăvara. Primăvara vorbește pentru ei, ei sunt vocea primăverii.

-Ha! Te-am prins!

-Ba nu, eu te-am prins!

Aici, singurul strigăt la realitate este:

-Hai, e gata masa! Iar asta e toamna.

Lipise înapoi paginile cărții cu propriile lacrimi, până la pagina nouă. Si se întristă. Deja uitase. Trebuia să sară, iar cineva a lipit corzile la loc. Însă în drum spre masă, înghețase din nou, dar nu și timpul. Firele îi creșteau până după urechi, dar acum, firele nu protejau inocența, marea de piele se involbura, iar lentilele realității îi veneau din nou. S-a înșelat pentru a treia oară. Oglinzile nu mint niciodată. Aici e iarnă.

Ștefan Alexandru Năstuneac

clasa a VII-a A,
Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău
Profesor coordonator **Adriana Chioaru**

Regatul Geometriei și a patra dimensiune

A fost odată ca niciodată un timp în care lumea nu era așa cum o știm noi. În trecut, matematica domnea peste universul nostru. Numerele și formele geometrice erau locuitorii acelei lumi numită Lumea matematicii.

Acea lume era o monarhie. Era formată din două mari regate: Regatul Algebrei și Regatul Geometriei. Nimeni nu avea putere peste toată lumea. Dar fiecare regat avea un monarh, stăpânul tuturor locuitorilor lui. Regatul Algebrei era condus de numărul 1, considerat originea tuturor numerelor din regat. Numărul 0 a apărut mai târziu în lume. Se spune că a fost nevoie să se sacrifice pentru a-l crea pe 1, care urma să domnească. 0 a fost de acord să îl lase să conducă și după ce a apărut. Regatul Geometriei era condus de Triunghiul Echilateral. În acest regat toți au fost de acord ca el să fie rege, fiind considerat întruchiparea perfecțiunii.

În decursul anilor, Regatul Algebrei a făcut multe descoperiri cum ar fi numerele iraționale, mulțimea numerelor complexe ca un tot, cardinalul unei mulțimi infinite și multe altele. Chiar atunci se lucra la o mașinărie care să aducă rădăcina pătrată a lui -1 în lumea lor. Între timp, Regatul geometriei spera să descopere ceva nou...

Într-o zi, Regele Triunghi s-a hotărât să întrebe un înțelept care este viitorul regatului. Înțelepții erau și profeți, având puterea să prezică viitorul. Cercurile și sferile erau profeții. Regele Triunghi a vorbit cu o sferă:

- Sferă, am venit la tine pentru că mă deranjează ceva și sper să mă poți ajuta cu ajutorul înțelepciunii tale! – spuse încet regele.

- Voi face tot ce îmi stă în putință pentru a îți alina durerea. Care este problema ce te frământă?

- Regatul Algebrei devine tot mai modern, iar noi nu am mai făcut descoperiri de milenii în-tregi!

- Adevăr grăiești, regele meu. Dar asta nu înseamnă că nu mai este nimic de descoperit. Mai ții minte când a-ți aflat de a treia dimensiune?

- Da. A fost sărbătoare în tot regatul. Am fost ușurat că niciuna

din formele tridimensionale nu dorea tronul!

- Înainte de acea descoperire regatul era în același stadiu ca acum, dar erau cunoscute doar formele bidimensionale și formele de viață mai simple, unidimensionale... Prezic că vom descoperi a patra dimensiune!

- Dar cum?

- Din întâmplare! Nu îți pot spune mai multe. Există o regulă în Comunitatea Rotundă care mă împiedică să descriu detaliat evenimentele din viitor.

- Din fericire, am aflat tot ce doream să știu. Mulțumesc, Sferă!

- Poți veni aici de fiecare dată când ai nevoie de mine.

Timp de câteva zile regele a meditat la discuția cu sfera. Într-o zi, când regele era pe tron și se gândea la cum va fi lumea când a patra dimensiune va fi confirmată, un cutremur îngrozitor a început. Regele s-a uitat pe fereastră și a văzut o sferă mică, crescând cât o casă, apoi micșorându-se și dispărând. Cutremurul s-a oprit. Regele era stupefiat. În scurt timp a aflat că acel cutremur a fost resimțit și în Regatul Algebrei, în care dărmăse câteva case mici.

Regele s-a întors la sfera înțeleaptă și a întrebat-o ce a fost cea sferă ciudată și, probabil, periculoasă. Răspunsul primit a fost:

- Ceea ce ai văzut tu este chiar ceea ce ai vrut să vezi și ceea ce ți s-a promis că vei vedea!

- A patra dimensiune?!

- Exact. Îți sugerez să aduni echipa de specialiști și să găsești un mod să faci a patra dimensiune să nu se mai ascundă, acum, că am confirmat existența ei.

- E o idee incredibilă! Voi face asta imediat ce ajung la palat.

Regele s-a grăbit să convoace o întrunire a savanților regatului. După câteva cercetări, s-a ajuns la concluzia că singurul motiv pentru care a patra dimensiune s-a arătat era curiozitatea sferei (echivalentul unei sfere în a patra dimensiune) de a descoperi lumea tridimensională. Cei ca ea aveau puterea să se ascundă de lumea tridimensională. Până la urmă, savanții au decis că nu există niciun mod de a atrage sfera, deci trebuie să aștepte cu toții până când se va întoarce (dacă se mai întoarce...).

Regele Triunghi era pe punctul să se dea bătut și să accepte că a patra dimensiune nu se va mai arăta. Însă, din capătul celălalt al camerei a auzit un glas:

- Dacă sfera căuta ceva anume în lumea noastră? Aceasta era vocea unui trapez isoscel, care nu s-a lăsat și și-a

dat seama că sfera venise să caute ceva în lumea lor.

- Despre ce vorbești? spuse regele.

- Sfera putea căuta echivalentul său tridimensional! Poate chiar pe cel bidimensional!

- Este plauzibil... Va trebui să întrebăm un înțelept!

Regele chemă un cerc și îl întreabă dacă trapezul isoscel are dreptate. Cercul spuse:

-Trapezul isoscel împărtășește adevăr prin vorbele lui... De îl veți asculta, calea de a vă îndeplini visul o veți afla!

Cercul plecă și îi lăsă pe rege și pe savanți cu gura căscată, în timp ce trapezul se bucura de micul său moment de glorie.

- Trapezele, ce trebuie să facem? întreabă regele.

- Va trebui să găsim o sferă curajoasă care va sta în apropierea locului unde a patra dimensiune s-a arătat. Când se va arăta din nou sfera tridimensională, va încerca să vorbească cu ea. Să sperăm că vom avea noroc! zise Trapezul.

- Când ar trebui să facem asta? se interesă regele.

- O putem face oricând, dar ar trebui să o facem la ora la care a apărut sfera acum câteva zile.

- Atunci, să o facem!

Toate sferile au fost anunțate de planul regelui, dar numai una a avut destul curaj să o facă: sfera care îl ajuta pe monarh mereu.

În următoarea zi, totul era pregătit. Sfera era în locul unde a patra dimensiune s-a arătat. Un cutremur îngrozitor a început. Sfera pe care o așteptau s-a arătat! A crescut cât o casă, dar s-a oprit. Un glas puternic s-a auzit:

- Eu sunt sfera din a patra dimensiune! Am venit în lumea voastră pentru a-mi vedea echivalentul aici! Dorința voastră de a mă vedea s-a împlinit! Când ați descoperit a treia dimensiune, toți ați fost ridicați în ea, dar nu puteți să fiți ridicați în a patra dimensiune, deci nu putem conviețui! Continuați să cercetați și veți afla mai multe despre lumea tridimensională! Nu ați aflat încă totul despre ea!

Sfera din a patra dimensiune vorbise! Apoi, s-a micșorat și a dispărut ca prima dată. Cutremurul s-a oprit, dar nimeni nu era preocupat de el, ci de vorbele sferei. Toată Lumea matematicii a auzit spusele sale. Regatul Algebrei a fost mai puțin interesat de această întâmplare, deoarece sfera s-a referit la Regatul Geometriei.

În anii ce au urmat, Regatul Geometriei și-a pus la punct modul de a efectua cercetări.

S-au descoperit teoreme, proprietăți și multe altele. Regatul era mult mai modern, iar regele Triunghi se simțea împlinit. Uneori stătea și se gândea că și-a împlinit visele mulțumită vorbelor înțelepte ale sferei din a patra dimensiune.

Păpușile

Fie zâne, balerine,
Ele nu-s cine s-ar crede,
Căci se uită lung la tine
Și nici una nu te vede.

Iar în viața lor prea crudă,
Lacrimi, gesturi, par absurde.
Când le strigi, ca să te-audă,
Ca bunica sunt de surde.

Să se țină vor de mână,
Și în horă să se miște,
Dar sunt toate, fără vină,
Jucării de aer triste.

O bijuterie vorbitoare

(Nepoatei mele, Ariana)

E mică și e iute ca zvârluga,
Oricât aș vrea, nu pot defel
s-o prind.

Păpușă vorbitoare vine fuga,
În brațele bătrâne s-o cuprind.

Când spre mine privirile ridică,
Mă simt ca un câțel ținut în lesă.
E scumpa mea bijuterie mică,
Și-n fiecare gând ea e prietășă.

(Din volumul de poezii pentru copii, în lucru, **Cu inima în carantină**)

Nicolae MIHAI

Desen de
Anastasia Petrescu,
elevă,
Colegiul Național de Artă,
„George Apostu”, Bacău